

OVERDENKING

Een lichtje aan de horizon

2 December is de eerste zondag van Advent. Bij Advent hoort een Kerstproject, van de Kinderkerk. Thema van het project dit jaar: Brood in Betlehem. Op de vier adventszondagen horen de kinderen bij de Kinderkerk het verhaal van Ruth.

Bij het Kerstproject hoort ook een lied. Dat lied heet dit jaar: Een lichtje aan de horizon. En daarover gaat deze meditatie.

Een lichtje aan de horizon. In eerste instantie is het in het boekje Ruth donker. Noömi verliest haar man en haar 2 zonen. Ze houdt uiteindelijk maar één schoondochter over, die bij haar blijft, met haar meegaat, (terug) naar Betlehem. Het boekje Ruth begint met de duisternis van zwaar verdriet.

Tegelijk: die schoondochter, Ruth. Zij is een lichtpuntje, voor Noömi. Al lijkt die dat zelf zeker in het begin helemaal niet te zien. Toch. Wat bijzonder, dat ze met Noömi meegaat, en daarmee haar eigen land en cultuur verlaat. Wat bijzonder, hoe ze haar geloof belijdt: "Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God." Wat bijzonder, hoe ze eenmaal aangekomen in Betlehem aan het werk gaat, aren gaat lezen, voor haarzelf, voor haar schoonmoeder. Wat bijzonder, hoe goed ze is, hoe goed ze zorgt, voor haar schoonmoeder. Inderdaad. Ruth: een lichtpuntje in een donker verhaal.

En langzaam maar zeker komt er nog meer licht. Boaz, de eigenaar van de akker waar Ruth aren is gaan lezen. Hij ontfermt zich over haar. Zorgt ervoor dat ze tijdens het werk goed te eten en te drinken krijgt. En vooral: dat ze heel veel aren kan verzamelen, en dus met heel veel gerst thuis kan komen. Boaz: het volgende lichtpuntje, in een verhaal dat zo donker begon.

En dan is er gelijk al weer een nieuw lichtpunt: Boaz en Ruth samen. Want: er bloeit iets moois op tussen die twee. Het heeft iets zakelijks: Boaz is een van de lossers van de familie van Noömi, dus als een ander het niet doet, 'hoort' hij met Ruth te trouwen, om zo officieel de zorg voor haar en haar schoonmoeder op zich te nemen. Maar als je het boekje Ruth leest, kun je je toch niet aan de indruk onttrekken dat er meer aan de hand is. Er is zeker ook sprake van romantiek. Boaz vindt Ruth een bijzondere vrouw. Boaz en Ruth zijn van elkaar gaan houden. Weer een lichtpuntje: de liefde, die alles

anders maakt, nieuwe hoop geeft.

En daar blijft het niet bij. Boaz en Ruth trouwen. En hun liefde wordt gezegend met een kindje: Obed. *Hij* is het lichtpunt in deze geschiedenis. Een kind. Een zoon. De familiegeschiedenis van Noömi houdt hier niet op. In die tijd heel belangrijk. De naam van haar overleden man leeft voort! Bovendien: Obed zal later als hij groot is voor Noömi kunnen zorgen. Hij zal haar kunnen onderhouden - in een tijd waarin AOW en pensioen nog niet waren uitgevonden. In Obed breekt het licht echt helemaal door. Een licht aan de horizon. De toekomst lacht haar weer toe!

En dan zijn we er nog niet eens. Want: wat heeft dit nou met Kerst te maken? Om te beginnen: Betlehem, de plaats waar alles zich afspeelt. Dat doet denken aan Kerst. In Betlehem zou jaren later de Here Jezus geboren worden. Maar vooral: de Here Jezus zou *uit deze familie* geboren worden. Obed is de vader van Isai. Isai is de vader van David. David - de grote koning. Dat is licht. Licht - voor Israël. En uiteindelijk wordt uit die geslachtslijn van David de Here Jezus geboren. Hij kwam om de wereld te redden, van het donker van zonde en schuld. De Here Jezus. Hij is in het boekje Ruth het licht, dat gloort aan de verre horizon. Licht voor Israël - en voor de volken. In Hem is het heil van God compleet. In Hem lacht de toekomst ons toe!

Een lichtje aan de horizon.

Als het *in ons leven* donker is. Dan mag het verhaal van Noömi ons bemoedigen. 'Het is nooit zo donker of het wordt wel weer licht', zeggen mensen wel eens. Het verhaal van Noömi laat zien: het is nooit zo donker of God *geeft* wel weer licht!

En *het* licht. *Dat* schijnt in het Kerstkind. Zelfs als het in ons leven verder donker is, en onze situatie redelijk uitzichtloos lijkt. In het Kerstkind zien we de liefde van God. *Dat* schijnt, altijd, in de duisternis van ons bestaan. Het is nooit *helemaal* donker...

Ja, dat zeggen al die prachtige verhalen die wij hier mogen lezen, mogen horen. Onder de vleugels van het oude Betlehem wordt keer op keer weer nieuwe hoop geboren.
(Refrein Projectlied)

Ds. K.A. Hazeleger